

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

อยากรู้ธรรมให้ปฏิบัติธรรม

ก่อนจ้งหัน

เราเห็นบรรดาพี่น้องชาวพุทธเราเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล เรารู้สึกภาคภูมิใจกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ผลที่เกิดขึ้นก็คือความสงบใจตัวเอง และประสานในส่วนรวม เห็นอกเห็นใจกัน มีความเมตตาสงสารซึ่งกันและกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่ให้แก่กันและกันได้โดยไม่มี ความเสียหาย เพราะอำนาจแห่งธรรม คือเมตตาธรรม ความสงสารกัน ถ้าจิตมีธรรมแทรกเข้าตรงไหน ความเมตตาสงสารจะมีขึ้นมาๆ ความเฉลี่ยเผื่อแผ่ต่อกันนี้จะมีขึ้นมา ความเมตตาสงสารซึ่งกันและกันนี้จะปรากฏขึ้นมาทั่วถึงกัน ไม่เยอหยิ่งจองหองพองตัวนะ นั้นเป็นเรื่องของกิเลส เป็นเรื่องเยอหยิ่งจองหองพองตัว อวดรู้อวดฉลาด นั่นคือคนโง่จะตายไป คนบัดขบ ธรรมต้องแก้กันแบบนี้ซิ ความรู้มากน้อยเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่โลกทั้งนั้น นั้นละธรรม

เมื่อเห็นพี่น้องทั้งหลายเข้ามาฟังธรรมฟังธรรมแล้วนำไปพิจารณา เราพอออกพอใจ อยากให้พากันสนใจทางธรรมให้มากขึ้นๆ เวลานั้นก็รู้สึกว่าค่อยลืมลืมตาคันบ้างจากธรรมของพระพุทธเจ้า เฉพาะอย่างยิ่งทางวิทยุกระจายเสียง ออกสถานีวิทยุต่างๆ จากธรรมของพระพุทธเจ้านี้ เริ่มกระจายไปถึงบรรดาพี่น้องชาวพุทธเราทั่วประเทศไทยมากขึ้นทุกวันๆ เราพอใจ เพราะธรรมเหล่านี้เป็นน้ำดับไฟๆ สาดกระจายไปตรงไหน ไฟจะยุบลง ไฟกิเลสตัณหานั้นละเรียกว่าไฟ เผาตัวเองแล้วก็กระจายออกไปเผาโลก มีน้ำดับไฟก็ดับกันไป ทั่วกันไป ค่อยสงบเย็นๆ

ขอให้ท่านทั้งหลายนำตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นี้มาใช้ทางด้านอรรถด้านธรรมบ้าง อย่าให้แต่กิเลสเอาไปถูกลูบเลียทั้งหมด ไม่ว่าใครอยู่ที่ไหนๆ มีแต่กิเลสออกหน้าออกตามองดูแล้วสลัดใจนะ เราพูดจริงๆ หลวงตาบัวตัวเท่าหนู แต่ก่อนก็เป็นเหมือนเราๆ ท่านๆ ในใจดวงนี้ เวลาได้ออกปฏิบัติอบรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้าไปโดยลำดับลำดับแล้ว ความแปลกประหลาดก็ค่อยปรากฏขึ้นภายในจิตใจ ความสว่างไสวเกิดขึ้น ความเห็นเหตุเห็นผลเห็นเขาเห็นเราค่อยชัดขึ้นๆ เห็นเขาเห็นเราก็คือความเมตตาละกระจายออกไปๆ จนกระทั่งมาปัจจุบันนี้ หลวงตาบัวนี้เกิดในท่ามกลางแห่งกองทุกข์มากก็กัปกัปกัปกัแล้ว นี่พูดให้ชัดๆ มันจวนจะตายแล้ว

ท่านทั้งหลายว่าหลวงตาบัวอวดหรือ ไ้พวกนี้เอาคำที่ว่าหลวงตาบัวอวดไปเผาตัวเองนะ นี่หลวงตาบัวเอาน้ำมาชโลมหรือมาดับไฟกิเลสตัณหาต่างหาก จิตดวงนี้ที่ได้รับ

การอบรมจากธรรม จำให้ถืออบรมจากธรรม ไม่ใช่อบรมจากกิเลส คือความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาอะไร อบรมด้วยอรรถด้วยธรรม มีความเมตตาสงสาร มีความเฉลียวเพื่อแผ่ มองดูใจเขาใจเรา ที่แรกดูใจเราเข้าไป ให้ใจของเรามีความสว่างไสว จะได้มองเห็นเพื่อน มนุษย์ด้วยกัน มนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย มันก็กระจายไปหมดนั่นแหละ นี่เพราะอำนาจแห่ง ธรรมเข้าถึงใจ

ที่นี้เวลาอบรมเข้า ๆ จนกระทั่งฟาดเสียเต็มเหนี่ยวฟาดดินถล่มแล้วจำไปหมดเลย ฟัง เอาซิ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้ามาหลอกโลกเทร่อ เรานำมาพูดอยู่เดี๋ยวนี้ ธรรมหลอกโลก จะต้องหลอกเราก่อนซิ นี่ไม่ได้หลอกเรา จำขึ้นมานี้มองเห็นเรื่องภพเรื่องชาติของตัวเอง และสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปนี่ดูไม่ได้เลย สลดสังเวช เพราะภพชาติดีติดออกจากตัวไปหมดแล้ว ฟันแล้วที่นี้ มองลงมาถึงภพถึงชาติทั้งเขาทั้งเราทั่วโลกดินแดนมันดูไม่ได้ แต่ก่อนดูได้ตาย ได้เกิดได้อยู่ตลอดเวลา จมได้จมทุกข์ เพราะไม่เห็นโทษ พอสว่างกระจ่างแจ้งแล้วความ เลิศเลอได้ปรากฏขึ้นภายในจิตใจเท่านั้นจำไปหมดเลย เรียกว่าใจดีติดออกจากความสกปรก และไฟทั้งหลายออกไปแล้ว เป็นอมตะขึ้นภายในจิตใจแล้ว สว่างจำขึ้นเลย นี่ผลแห่ง การปฏิบัติธรรม การอบรมตัวให้เป็นคนดี

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นโมฆะเทร่อ ทันยุคทันสมัย ล้ายुकล้ำสมัยตั้งแต่กิเลสที่มัน ครอบหัวสัตว์โลกอยู่เวลานี้มีแต่กองฟืนกองไฟนั่นเทร่อเป็นของดีของดี ธรรม พระพุทธเจ้าจะไม่มีเป็นของดีของดีบ้างเทร่อ ทำไมจึงไม่มองดูกัน มองดูหัวใจตัวเองแล้ว ก็ให้เห็นหัวใจของสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปทั้งเขาทั้งเราเป็นยังงี้ มันจะค่อยกระจายไป ที่นี้ มองเห็นกันก็สงสารกันคนเรา ไปที่ไหน ๆ สงสารกัน พากันจำ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อน

สำหรับพระเราก็ตั้งใจปฏิบัติให้ดี เอาให้เลิศเลอ ธรรมพระพุทธเจ้าไม่สอนคนให้ เลวนะ สอนคนให้ดี ให้ปฏิบัติดี แล้วจะเลิศขึ้นมาจากการปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า นี้แหละ ธรรมนี้แหละคือธรรมชาติที่เลิศเลอ อะไรเลิศ อันนั้นเลิศอันนี้เลิศ ว่าแต่ลมปาก เฉย ๆ หัวใจมันเหมือนฟืนเหมือนไฟจะเอาอะไรมาเลิศ ถ้าหัวใจจำขึ้นมาเสียอย่างเดียว เท่านั้น เลิศไม่เลิศมันรู้เอง เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ใครมาพูดเมื่อวานนี้ว่าเขาออกทางที่วิ พระเสียด้วยออกทางที่วิว่าอะไร (ว่าเป็นพระ อรหันต์ต้องพระพุทธเจ้ารับรองจึงจะเป็นพระอรหันต์ได้แท้จริง) นั้นฟังซิ แล้วฟังว่าเป็น พระเสียด้วยมาออกทางที่วิ ออกส่วนรวมให้คนทั้งหลายได้เห็นได้ยินได้ฟังทั่วถึงกัน เนื้อความของการออกนั้นว่า บรรดาพระอรหันต์ที่เป็นอรหันต์ขึ้นมาต้องมีพระพุทธเจ้า รับรอง จึงจะเป็นพระอรหันต์ได้ พูดง่าย ๆ ก็ว่านั่น ต้องพระพุทธเจ้ารับรอง นี่ขายความโง่ของ

ตัวเองขนาดไหน แล้วพูดถึงว่าหาอุบายทำลายศาสนา ก็ทำลายอย่างหนักเหมือนกัน ว่าพระอรหันต์ทั้งหลาย สงฆ์ สรรณิ คจฺฉามิ ของสัตว์โลกที่นับถือกันมาจำนวนมากมายเท่าไร ต้องพระพุทธเจ้ารับรองเท่านั้นจึงจะเป็นพระอรหันต์ได้ ถ้าพระพุทธเจ้าไม่รับรองเป็นไม่ได้

เช่นเวลานี้พระพุทธเจ้านิพพานแล้ว พระอรหันต์ไม่มีใครรับรองใช่ไหมละ พูดตามความจริงต้องพูดอย่างนี้ พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วไม่มีใครรับรองละที่นี้ พระอรหันต์ก็มีไม่ได้ อรหันต์โมฆะ นี่ละคำพูดเช่นนี้ออกมาแสดงที่ทีวีเสียด้วย ฟังซิมันเป็นอย่างนี้ ถ้าเป็นพระพระประเภทไหน เรียนมาจากคัมภีร์ไหนถึงได้เอามาพูดได้บ้าง ๆ แบบไม่อายเลย บรรดาพระอรหันต์ต้องพระพุทธเจ้ารับรองก่อนถึงจะเป็นอรหันต์ได้ นี่ที่เขาพูดออกมาในทีวี เขามาเล่าให้ฟัง สะเทือนใจมากทีเดียว กับคำที่ว่า สนฺทิฏฺฐิโก ในบทธรรมคุณว่า สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม สนฺทิฏฺฐิโก นั้น ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้เองเห็นเองจากภาคปฏิบัติของตน ตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูงสุดวิมุตติพระนิพพาน ถึง วุสิตํ พุทฺทมจฺริยํ กตํ กรรมิยํ

นี่ละ สนฺทิฏฺฐิโก พระพุทธเจ้าเองประกาศบ้างออกมา นี่คือองค์ศาสดา ไม่ใช่พระพุทธเจ้าองค์ศาสดาจะไปเที่ยวรับรองอรหันต์องค์นั้นองค์นี้ แต่เป็นศาสดาด้วยพระวาจาที่เด็ดขาดสุดยอดด้วยคำว่า สนฺทิฏฺฐิโก ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้เองเห็นเองจากผลงานของตน ตั้งแต่ขั้น ๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น นี่คือ สนฺทิฏฺฐิโก ที่พระพุทธเจ้าประกาศ นี่เป็นเครื่องยืนยัน ในบทธรรมคุณก็เห็นอยู่นั้น นี่ละคือเครื่องยืนยัน ที่ว่าบรรดาที่เป็นพระอรหันต์ต้องพระพุทธเจ้ารับรองถึงจะเป็นได้ ใช้ไม่ได้เลย ตรงกันข้ามกลับเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปต่อหน้าต่อตาในทีวีนั้นให้คนทั้งโลกเขาได้เห็น เป็นยังไงฟังซิคำพูดเช่นนี้ว่า พระเสียด้วยออกมาพูด มาพูดโกหกโลกแบบนี้ละ สนฺทิฏฺฐิโก ประกาศบ้าง ๆ มาตั้งแต่วันองค์ศาสดาตรัสรู้สอนธรรมแก่โลกตั้งแต่เบญจวัคคีย์มา เป็น สนฺทิฏฺฐิโก ล้วน ๆ ทั้งนั้นเลย นั้นเป็นอย่างนี้

นี่ละคำพูดเป็นอย่างนี้ละ ฟังซิ ที่มหากัณฑ์มนต์ธรรมแฝงอย่างนี้ละ มันแฝงไปกับผู้ที่เทศน์ก็ถือว่าเป็นเพศของพระด้วย แล้วไปอ้างขึ้นมาอย่างนี้ เรียกว่าบัดซบที่สุดเลยทีเดียว คำพูดเช่นนี้เป็นข้อขัดต่อพุทธศาสนา ต่อพระวาจาของพระพุทธเจ้าที่รับสั่งว่า สนฺทิฏฺฐิโก ธรรมชาตินี้เป็นผู้ตัดสินเอง พระวาจาท่านออกนี่ครบหมดเลยเทียว ที่ไหนพระพุทธเจ้าต้องไปหารับรอง ๆ บรรดาพระอรหันต์ที่สำเร็จขึ้นมาพระพุทธเจ้ารับรองจึงจะเป็นพระอรหันต์ได้ ฟังซินะ นี่พระพุทธเจ้าก็ปรินิพพานไปแล้ว เรียกว่าพระอรหันต์ก็ไม่มีแหละ ถ้ามีก็มีแต่หันไปทางนั้นหันไปทางนี้ หันไปกินนั้นหันไปกินนี้ หันไปโกหกโลกเขาเท่านั้นละถ้ามีก็ดินะ อรหันต์ดังพระพุทธเจ้าว่าด้วย สนฺทิฏฺฐิโก จะไม่มีนะถ้าเป็นอย่างงี้

นี่ซิคำพูดที่เป็นอันตรายต่อธรรม เมื่อมีเป็นอันตรายอยู่จะไม่พูดอย่างไร ผู้รักษาธรรมมีอยู่นี้ ชาวพุทธเรารักษาธรรมปฏิบัติธรรม เพื่อความรู้แจ้งเห็นจริงในธรรม แล้วเอา

พระพุทธเจ้ามาวอดอะไรวอดป่าๆ ถิ่นๆ ชายตัวเอง มันกระเทือนใจมากอยู่นะคำพูดคำนี้ นะ ไม่มีใครพูดแหวะพูดอย่างนี้ ก็มีแต่ผู้ที่ออกทีวีประกาศทั่วโลกพูด ทางนี้ไม่ใช่ทีวีก็ออกทั่วประเทศได้เหมือนกันนี่ วิชยุนี้เห็นไหมออกทั่วโลกนะนี่ ที่เราพูดอยู่เวลานี้ นี่คือความจริง สนฺทสิฏฺฐิโก อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ขอให้ปฏิบัติเถิด ทั้งกิเลสทั้งธรรมเป็น อกาลิโก ด้วยกัน ทำให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิดได้ทั้งนั้น ทำให้เกิดธรรมเกิดความดีงามทั้งหลายเกิดได้ทั้งนั้นๆ นั่น อกาลิโก

เอหิปสฺสสิโก จะแปลทั้งหมดนี้ก็ได้จะเป็นอะไร ก็เป็นมทานี้ ถ้าแปลเท่านี้ไม่ได้เอาไปฆ่าเสียอิตาบวนี้ อย่าให้เหลือเป็นมหาอยู่เลย สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว สนฺทสิฏฺฐิโก ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้ผลงานของตนด้วยตัวเองเท่านั้น ไม่มีพระพุทธเจ้ามารับรองยืนยัน สนฺทสิฏฺฐิโก ยืนยันไว้แล้ว อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ใครปฏิบัติเมื่อไรก็รู้เมื่อนั้น เอหิปสฺสสิโก อันนี้ทางปริยัติท่านก็แปลตามปริยัติ ท่านแปลไม่ผิดเราก็ยอมรับ ก็เรียนปริยัติมาเหมือนกัน เพราะท่านแปลตามศัพท์ตามแสงตามธาตุวิภัตติปัจจัย แปลอย่างนั้น ท่านถูกต้องตามคำแปลของท่าน แต่แยกออกมาจะว่าเป็นหลวงตาบัวปลอมก็ให้ว่าไป เราจะออกจากภาคปฏิบัติของเรา

ภาคปฏิบัติแทรกเข้ามาตรงนี้นะ มันแยกได้สองทาง เอหิปสฺสสิโก ในธรรมะปริยัตินั้น เอหิ หิ ตัวนั้นเป็นเครื่องบังคับเรียกคนอื่นให้มาดู นี่ทางปริยัติ เอหิปสฺสสิโก เรียกคนอื่นมาดูได้ เป็นธรรมของจริง สามารถเรียกร้องคนอื่นมาดูได้ เป็นธรรมของจริง ท่านแปลทางปริยัติไม่ผิด เพราะธาตุวิภัตติปัจจัยบีบบังคับอยู่แล้วให้แปลอย่างนั้น นี่เราก็เรียนมาอย่างนั้นก็รู้อย่างเดียวกัน เราไม่ค้ำ ท่านแปลทางปริยัติ สามารถที่จะเรียกร้องคนอื่นให้มาดูได้ธรรมของจริง ทีนี้แยกเข้ามาทางภาคปฏิบัติ เวลาปฏิบัติเข้าไป เราเป็นผู้ปฏิบัติธรรม ธรรมนั้นแลท่านสอนเรา เอหิปสฺสสิโก คือเราปฏิบัติธรรม ธรรมท่านสอนเราว่า เอหิปสฺสสิโก ให้ท่านน้อมจิตเข้ามาสู่ภายในนี้ องค์อริยสังคคือความตรัสรู้ที่อยู่ที่นี่ ให้อ่อนจิตเข้ามา เอหิปสฺสสิโก ให้ท่านอ่อนจิตของท่าน คือธรรมท่านสอนเราให้อ่อนจิตเข้ามาดูตรงนี้ เอหิ ให้ท่านเข้ามา ปสฺสสิโก ให้ดูตรงนี้ จะรู้จะเห็นขึ้นตรงนี้ ท่านว่าอย่างนั้น

เอหิปสฺสสิโก ให้น้อมจิตเข้ามา อย่าส่งสายแสงออกไปข้างนอก ให้ดูเข้ามาข้างในนี้ นี่เป็นภาคปฏิบัติ ที่เราปฏิบัติมาเป็นอย่างนั้น มันรู้อย่างนี้มันเห็นอย่างนี้ ได้ปฏิบัติมาอย่างนี้ก็พูดอย่างนี้ จะว่าจริงหรือปลอมเอาออกประกาศได้เลยคำพูดหลวงตาบัวนี้นะ นี่เราปฏิบัติมาอย่างนี้ คือน้อมจิตเข้ามาในองค์อริยสังค คือ ทุกข์ อริยสัจจํ สมุทัย นิโรธ มคฺค อริยสัจจํ อยู่ในนี้หมด ย้อนเข้ามานี้จะเจออริยสังค อริยสังคคือเรือนรังแห่งมรรคผลนิพพาน อยู่ตรงนี้ ให้ดูตรงนี้ ท่านจะรู้แจ้งเห็นจริงในตรงนี้

โอบนโยโก เห็นสิ่งใดๆ ก็ตามให้น้อมเข้ามาเป็นธรรมเครื่องสอนตน นี่ละภาคปฏิบัติ ให้น้อมเข้ามาเป็นธรรมเครื่องสอนตน ปุจฉาตุต เวทิตพโพ วิญญูติ ท่านผู้รู้ทั้งหลายจะรู้จำเพาะตน ผู้ปฏิบัติเท่านั้น ผู้ไม่ปฏิบัตินอนกอดเสื่อกอดหมอนจนกระทั่งวันตายก็ไม่รู้ ในวัดเรานี้มีไหมเสื่อหมอน หรือมองไปมีแต่เสื่อแต่หมอนเต็มที่นอนหมอนมุ้ง เหยื่อ พิจารณาซิ หมดแล้วธรรมคุณ แผลหมดแล้ววันนี้ วันนีวันแปลธรรมคุณ มหาออก บ้างละวันนี้ละ ถึงวันออกออกทันทีมหา ก็เรียนมาแล้ว ควรจะออกใช้ทางไหนก็ออกใช้

ภาคปฏิบัติจึงเรียกว่าเป็นภาคที่ลึกซึ้งมาก กว้างขวางมากที่สุดเดียว ทางปริยัตินี้ถึงเรียนพระไตรปิฎกจบนั้น อย่าเข้าใจว่าได้มากนะนั่น เรียนไปตามร่องรอยแห่งตำรับตำราที่ท่านเขียนไว้ อ่านไปๆ เข้าใจไป หลงลืมไปๆ เรื่อยๆ นะ นี่ทางภาคปริยัติคือความจำ อันนั้นได้แก่ความจำ เรียนไปจำไปหลงลืมไป ภาคความจริง ก็เอาปริยัตินั้นละเข้ามาปฏิบัติตัวเอง เมื่อปฏิบัติแล้วความจริงจะเกิดขึ้น ถ้าว่าศีลก็มีอยู่แล้วในตัวของเรา อบอุ่น สมาธิ อบรมจิตใจเข้าไป เริ่มแต่สมถธรรม แล้วก็สมาธิธรรม เป็นวิปัสสนาธรรมไปเรื่อยๆ ขึ้นภายในใจ นี่ภาคปฏิบัติ ภาคนี้เป็นภาคที่กว้างขวางมากที่สุดเดียว

ความรู้จากภาคปฏิบัตินี้กว้างขวางมาก เราเทียบว่าเหมือนไฟได้เชื้อ ภาคปริยัตินั้นเป็นภาคความจำ เราเรียนไป แม้หนังสือเล่มเดียวอ่านไปถ้ายังไม่จบตรงไหนก็ยังไม่รู้ตรงนั้น จำไม่ได้ตรงนั้น นี่ภาคปริยัติ หนังสือเล่มนั้นถ้าเราเรียนยังไม่จบ อ่านยังไม่จบ เราก็ยังไม่เข้าใจหมดในหนังสือเล่มนั้น อ่านจบแล้วจึงจะเข้าใจ จำได้หลงลืมไปได้เวลาผ่านไปนะ แต่ภาคปฏิบัติไม่ได้เป็นอย่างนั้น พอจ่อเข้าไปภาคปฏิบัติมันเหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อไฟนี้คือสภาพแห่งความจริงทั้งหลายมีอยู่ทั่วดินแดนโลกธาตุ เป็นสภาพแห่งความจริงทั้งหมด ไฟได้แก่ธรรม ได้แก่จิต เชื้อได้แก่สภาพธรรมทั้งหลาย จิตตามเผาไหม้ไป คือตามรู้ตามเห็นไปหมดเลย จะอยู่ลึกตื้นหยาบละเอียดแค่ไหน ภาคปฏิบัตินี้จะพ้องเหมือนกับไฟได้เชื้อ มันจะรู้ซอกแซกซิกแซกไปหมดตามสภาพแห่งความจริงทั้งหลาย นี่เรียกว่าภาคปฏิบัติ ความรู้จากภาคปฏิบัติจึงกว้างขวางลึกซึ้งกว่าความรู้ทางภาคปริยัติ ที่เราจำมาได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ภาคปฏิบัตินี้กว้างขวางมากที่สุดเดียว

ให้เป็นขั้นที่จิตใจชินะ พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นที่จิตใจจะสอนโลกอยู่เวลานี้ พระสงฆ์สาวกเกิดขึ้นที่จิตใจ เราพูดนี้ผิดไปที่ไหน เราก็ปฏิบัติ รู้มากรู้หน่อยเราก็รู้ไปตามทางด้านจิตใจ ได้นำความรู้เหล่านี้ออกมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังผิดไปที่ไหน เวลามันรู้มันรู้้อย่างนั้นนะภาคปฏิบัติ เวลาได้รู้มันกว้างขวางลึกซึ้งกระจายออกไปเรื่อยๆ สภาพแห่งความจริงทั้งหลายมันสัมผัสสัมพันธ์ไปหมดนั่นแหละ มันรู้ไปหมด เหมือนไฟไหม้ไปหมด อย่างนี้ละภาคปฏิบัติ จึงเป็นภาคที่ละเอียดอ่อนสุดซึ้งที่สุดเดียว

ผู้ละกิเลสก็ละด้วยภาคปฏิบัติ หลุดพ้นไปด้วยภาคปฏิบัติ นี้เรียกว่าไฟได้เชื้อ ที่นี้ก็รู้ไปหมด อะไรรู้ไปหมดเต็มกำลังของตัวเอง ตามนิสัยวาสนาของผู้จะรู้หนักเบาเล็กน้อย แต่รู้ ถ้าปฏิบัติให้เกิดผลตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ ปฏิบัติตามนั้นจะรู้เห็นตามกำลังของตัวเองไปตามนั้นแหละ คือรู้ซึ่งอย่างแตกฉาน อย่างที่ท่านพูดอรรถ ๔ เห็นใหม่ละ

สุขขวิปัสสโก เป็นผู้บรรลुरुธรรมอย่างสงบเงียบไปเลย

เทวิชโช ได้วิชาสาม ปุพเพนิวาसानุสสติญาณ จตุปปาตาญาณ อาสวักขยญาณ

ฉฬภิญโญ ได้อภิญญาหก นี้พิเศษไปเรื่อย ๆ

จตุปฏิสัมภีทปัตโต แตกฉานในปฏิสัมภีทาญาณทั้งสี่

นี่อรรถ ๔ ประเภท ความบริสุทธิ์นั้นเสมอกันหมด แต่ผลที่เกิดขึ้นจากความบริสุทธิ์ต่างกัน แขนงกิ่งก้านนั้นไม่เหมือนกัน เหมือนต้นไม้ประเภทเดียวกันก็ตาม เช่นไม้ตะเคียนอย่างนี้ ต้นนี้เป็นอย่างนี้ ดอกใบกิ่งก้านสาขาเป็นอย่างนั้น ๆ ไม่ได้เหมือนกัน แต่เรียกต้นตะเคียนเหมือนกันหรือไม้สักเหมือนกัน แต่กิ่งก้านสาขาแตกออกไปไม่ได้เหมือนกัน นี่ก็เหมือนกัน ความรู้จึงแยกเป็น ๔ ประเภท สุขขวิปัสสโก เทวิชโช ฉฬภิญโญ จตุปฏิสัมภีทปัตโต

จตุปฏิสัมภีทปัตโต คือ

อรรถปฏิสัมภีทา แตกฉานในอรรถ อรรถนี้เหมือนเราเอาของมัดไว้ กระทบมัดเอาไว้ พอแก้ดอกออกนั้นกระจายออกไปเลย นี่อรรถปฏิสัมภีทา

ฉัมมปฏิสัมภีทา แตกฉานในธรรม กระจายออกไป

นิรุตติปฏิสัมภีทา แตกฉานในคำพูดคำจาเทศนาว่าการโต้ตอบ ทุกสิ่งทุกอย่าง แตกฉาน ไม่ว่าจะการเทศนาว่าการ ไม่ว่าจะการโต้ตอบปัญหา การพูดการจาอะไรนี้ทันทุกอย่าง ๆ นี้เรียกว่านิรุตติปฏิสัมภีทา

ปฏิภาณปฏิสัมภีทา อันนั้นแตกฉานครบไปหมดเลย อรรถ ๓ ประเภทนี้ยอดทีเดียวในกิริยาของสมมุติที่นำออกไปใช้ ส่วนความบริสุทธิ์เสมอกันหมด นี้ละท่านจึงแยกไว้เป็นประเภท ๆ ความรู้ของผู้ปฏิบัติมีแยกแยะอย่างเดียวกันนี้เอง ความรู้ประเภทนี้ ๆ กระจายออกไป ๆ อย่างนั้นเอง นี้ละภาคปฏิบัติ

ธรรมะเหล่านี้ เป็นธรรมะสดร้อน ๆ สำหรับผู้ปฏิบัติ ผู้ไม่ปฏิบัติก็อดคัมภีร์หลังหักตาย เป็นหนอนกัดทะกระดาชอยู่ก็ไม่เกิดประโยชน์ ทั้งเขาทั้งเรานั้นแหละ ถ้าเอาออกไปปฏิบัติแล้วจะเกิดผลขึ้นมา เหมือนกับแปลนบ้านของเรา มีแปลนเท่าไร แปลนบ้านเอามาไว้เต็มห้องมันก็เต็ม ถ้าไม่นำแปลนออกมาปลูกสร้างตามแปลนที่ซื้อมาไว้ ถ้าปฏิบัติตามแปลนที่ซื้อมาไว้ จะเอาบ้านชนิดไหน ๆ เอาแปลนออกมากาง สร้างตามนั้นก็กันไปตามนั้น อันนี้มรรคผลนิพพานกระจายออกไปเหมือนกับแปลนบ้านนั้นแหละ แปลนมรรค

ผลนิพพาน บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก อยู่ในแปลนแห่งธรรมของพระพุทธเจ้า
ทั้งหมด ไม่ได้ไปที่ไหน กระจายออกไปมันก็จะรู้จะเห็นตามนี้

ท่านไม่ได้เอาของหลอกลวงมาสอนโลกนะ ท่านเอาของจริงทั้งนั้นมาสอน มีแต่พวก
เราผู้ไปอ่านนี้เป็นหนอนแทะกระดาษ หลอกลวงตัวเอง ตื่นเงาตัวเองว่ารู้ว่าฉลาด เป็นจอม
ปราชญ์สมัยปัจจุบัน มีแต่กิเลสเต็มหัวใจ เอาธรรมมาแอบอ้าง แล้วก็กิเลสเหยียบหัวธรรม
อยู่ในตัวของผู้นั้นแหละ รู้มากเท่าไรยิ่งที่ฐิฆิฆิมาก ถ้าเป็นภาคความจำนะ ถ้าเป็นภาค
ความจริง รู้เท่าไรยิ่งปล่อย ยิ่งวางออกหมด ไม่มีอะไรยึดถือ เข้าได้หมด สัตว์เดรัจฉานแม้
อยู่ในครรภ์ก็ไม่แตะต้อง ให้สิทธิ์เสมอภาคกันหมด นี่ก็รู้ด้วยความจริง รู้ธรรมรู้อย่างนี้ รู้
ด้วยความจำ รู้เท่าไรที่ฐิฆิฆิสูง ถ้าไม่มีธรรมแฝงอยู่แล้ว นั้นแหละคลังกิเลสทั้งหลาย
อยู่กับผู้ที่เรียนมากๆ จำมากๆ นั้นแหละไม่ได้อยู่ที่ไหน ถ้ามีธรรมแทรกอันนั้นจะมีการ
คลี่คลายออก ถ้ามีธรรมมากเท่าไร ความรู้ทั้งหมดนี้เลยกลายเป็นเครื่องมือของธรรมไป
หมดเลย นั้น จำเอานะทุกคน

วันนี้เปิดเสียบ้างทุกอย่าง วันหนึ่งเปิดแบบหนึ่งๆ ให้ฟังนะเรื่องการปฏิบัติ ใคร
อยากรู้ให้ปฏิบัติธรรม อย่ามาเรียนเป็นหนอนแทะกระดาษอยู่เฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์ เอา
มาอวดคุยไม่กันไม่เกิดประโยชน์ เอาภาคปริยัติที่เรียนแล้วไปปฏิบัติสิ ปฏิบัติแล้วคุณค่าจะ
เกิดขึ้นๆ พิชัยอยู่ภายในตัวซึ่งเป็นที่ฐิฆิฆิ มันจะกระจายของมันออก มีแต่ธรรมล้วนๆ
เข้าได้หมดเลย ไม่มีคำว่าถือเนื้อถือตัว สัตว์กับเรามีความเสมอภาคกันไปหมด ใจเขาใจเรา
นั่นเป็นอย่างนั้นนะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละพอ เอาที่นี้มีอะไรว่ามา

โยม : อยากให้หลวงตาเผด็จที่ว่าพระสาวกองค์หนึ่ง จะไปกราบเรียนถาม
พระพุทธเจ้า ฝนตกไปหลบฝนอยู่ใต้ถุน

หลวงตา : ก็ประกาศป้างอยู่แล้ว พระพุทธเจ้ามอบ สนฺทสิฏฐิโก ให้แล้ว ไม่ว่าสาวก
องค์ใดก็เหมือนกันหมด เข้าใจไหมละ จำเป็นอะไรจะต้องพระพุทธเจ้าไปหารับรอง จึงจะ
เป็นอรหันต์ขึ้นมาได้ อย่าพูดอย่างโมฆะ พูดอย่างฟังไม่ได้เลย สนฺทสิฏฐิโก เท่านั้นประกาศ
ป้างขึ้นมา อย่างพระอัญญตรระ ที่ว่าจะเข้าทูลถามปัญหาพระพุทธเจ้า พอตีไปถึงใต้ถุนพระ
คันธกุฎี ฝนกำลังตกกระหน่ำลงอย่างหนัก ท่านก็ยืนอยู่ขึ้น ท่านพิจารณาน้ำ ที่น้ำฝนหยด
ย้อยลงมาจากชายคา ลงมากระทบกับน้ำข้างล่าง กระทบกันแล้วตั้งเป็นต่อมเป็นฟองขึ้น
มาแล้วดับไปๆ

ท่านพิจารณาธรรมส่วนละเอียดของท่าน จวนจะถึงอยู่แล้วนี่นะ ท่านพิจารณาธรรม
นั้นเข้ามาเทียบกับการเกิดการดับของสังขาร ความคิดดีก็ดี ชั่วก็ดี เกิดดับทั้งนั้น ทุกสิ่งทุก
อย่างเป็นอาการของจิต เกิดแล้วดับไปทั้งนั้นๆ ท่านพิจารณาบรรลุธรรมป้างในสถานที่นั้น
พอฝนตกหยุดแล้วแทนที่จะขึ้นทูลถามพระพุทธเจ้ากลับเลย ไม่ไปทูลถาม นั่นเป็นยังไง

สนุทธิภูริโก หรือพระพุทธเจ้าต้องลงมาประกาศเสียก่อน รับรองเสียก่อนว่า พระอัญญตรระองค์นี้ เธอสำเร็จอยู่ที่ใดถิ่นของเรานี้ยังปลอมนะ ต้องขึ้นมาหาเราให้เรารับรองเสียก่อนอย่างนั้นหรือ พระอัญญตรระองค์นี้พอบรรลุธรรมเสร็จแล้ว แทนที่จะขึ้นทูลถามพระพุทธเจ้า กลับเลย เห็นไหมละ

ตัวอย่างก็มีอยู่อย่างนี้ ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า นี่เป็นอรหันต์ปลอมหรือพระพุทธเจ้าไม่ได้รับรองนะ ฟังซินะ สนุทธิภูริโก รับรองอยู่แล้วนั่น ผู้ปฏิบัติตรงไหน สนุทธิภูริโก จะประกาศกังวานอยู่ในหัวใจนั้นตามธรรมทุกชั้นๆ ที่ผลปรากฏขึ้นมา จะรู้จะเห็นเป็นลำดับ ลำด่าไป จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้นก็สมบูรณ์แบบ ดังพระอัญญตรระ สมบูรณ์แบบแล้วบรรลุ ปึงกลับเลย ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้าให้รับรองเสียก่อน เข้าใจหรือ อันนี้เราก็ย้อนเข้ามาหาวัดป่าบ้านตาด เต็มอยู่วัดอยู่วาอยู่ในครัวฟืนครัวไฟ อยู่ตามพระตามเณรนี้ก็เอาพากันสำเร็จบนเสื่อบนหมอนแล้วให้มาหาเรา ให้เรารับรองให้นะ เข้าใจไหม ให้หลวงตา บัวที่เป็นอาจารย์รับรองให้ รับรองอะไร เสื่อเธอขาด หมอนเธอขาด เอ้า เราก็จะรับรองอย่างนั้น มันขาดก็บอกว่าขาดใช่ไหม กิเลสขาดไม่มี มีแต่เสื่อแต่หมอนขาด เราก็จะบอกอย่างนั้น จะว่ารับรองหรือไม่รับรองก็แล้วแต่ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz